

Pünkösdi hétfőjén gyermek-bemutató lesz Felsőtanyán.

— A Stefánia-Szövetség értekezlete. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi Stefánia-Szövetség kedden délután öt órakor értekezletet tartott a városháza tanácstermében. Az értekezleten dr. Szalay József főkapitány elnökölt, aki megnyitó beszédében kiemertően ismertette a szövetség működését és közelebbi munkaprogramját. Javasolta, hogy pünkösdi hétfőjén Felsőtanyán — a fényesen bevált alsótanyai gyermek-bemutató mintájára — csecsemő-bemutatót rendezzenek. Jelentette, hogy az Országos Stefánia-Szövetség nagy örömmel vette tudomásul a szegedi szövetségnek ezt a kezdeményezését. Az értekezlet az elnök javaslatát elfogadta és elhatározta, hogy a csecsemő-bemutató részére társadalmi gyűjtést indít.

Az elnök ezután fejtegette a hivatásos csecsemővédő intézmény szervezésének fontosságát és előadta, hogy a társadalom gondozói szerepe mellett szükség van szakszerűen képzett és felelősségre vonható csecsemővédőkre. Hivatkozott arra, hogy legutóbb Szegeden is tartottak ilyen növendői tanfolyamot, amelynek résztvevői vizsgát tettek. A védőnők alkalmazásával hasonló fontosságú a szülésznői állások szaporítása, főként a külterületen. A szülésznőknek jobb javadalmazás: kell adni, hogy hivatásuknak teljes odaadással és lelkiismeretesen megfeleljenek.

Nagyfontosságú kijelentést tett dr. Szalay a csecsemők és gyermekek tejjelátásáról. A május elsején kezdődő nép- és állatszámfoglalás alkalmával a tejelő teheneket külön fogják összeírni, hogy egy-egy családnak mennyi tejre van szüksége. Legelső sorban a csecsemők és 10—12 éves korig a gyermekek részére biztosítják a szükséges tejmennyiséget, azután következnek azok a felnőttek, akik tisztiorvosi utalványra kapnak tejet. Indítványozza, forduljon a szövetség felirattal a kormányhoz, amelyben 4000 korona kiutalását kérje a szegedi csecsemők tejjelátására.

Elismeréssel szól az elnök a szegedi jótékony egyesületek áldozatkészségéről, a mellyel a csecsemővédelmi akciót nagy sikerrel támogatták. Az értekezlet az egyesületeknek hálás köszönetét fejezte ki.

Az elnöki előterjesztéshez elsőnek dr.

Wolff Ferenc tiszti főorvos szólott hozzá. A maga részéről is köszönetet mond dr. Szalay József elnöknek a szövetség ügyeinek buzgó vezetéseért, továbbá dr. Turcsányi Imre igazgató-főorvosnak és dr. Pártos Zoltánnak, aki az alsótanyai gyermek-bemutató eszméjét fölvetette. Bejelenti, hogy az állam a vizsgázott csecsemővédőket a tiszti orvosok mellé osztja be. A közelebbi védehimlőtásoknál már a csecsemővédők fognak segédkezni.

Dr. Turcsányi Imre: A társadalom ne csüggedjen el, ha működésében még most akadályokkal találkozik. Reméli, hogy a viaszonyok a jövőben javulni fognak. Tudomása szerint a kormány az „anyak tizparancsolatát” az összes nemzetiségi nyelvekre lefordíttatja és a vasúti állomásokon kifüggeszteti. Egyelőre egy éven belül 300 csecsemővédőt alkalmaz az országban az állam. Bejelenti, hogy szegedi anyák részére havonta 3000 korona állami támogatás jut csecsemőgondozásra. Beszámol a szegedi csecsemőgondozó-intézet működéséről. A munkaközvetítő épületében elhelyezett csecsemőgondozó-intézetet igen sokan keresik fel. A csecsemők itt nemcsak gyógykezelésben részesülnek, hanem tápszer- és tejutalványt is kapnak. A csecsemőgondozó-intézetben hétfőn, szerdán és pénteken vannak rendelőrák. Szükségesnek tartja, hogy az áldásos intézmény működéséről a tisztiorvosok, a nagyközönség a sajtó útján tájékozódhassanak.

Dr. Szántó József, a szegedi munkásbiztosító főorvosa, bejelenti, hogy a munkásbiztosító pénztár a csecsemőgondozó-intézet céljaira anyagi hozzájárulást szavaz meg. Dr. Pálffy József indítványozza, hogy főként a védőnői állások szaporítására a szövetség nem mégy, hanem hater korona állami szubvenciót kérjen. Az értekezlet így határozott.

Dr. Turcsányi Imréné arra vonatkozólag kér felvilágosítást, hogy a tisztiorvosok mellé beosztott védőnők működési körét miként lehetne beleilleszteni a társadalmi csecsemővédelmi akció keretébe. Az értekezlet a fontos kérdésnek módoszatait később állapítja meg.

A Délmagyarország telefonjai

Szerkesztőség 305.
Kiadóhivatal 81.

HIREK

0000

Ivánkovits Sándor temetése.

(Saját tudósítónktól.) Kedden délután 4 órakor temették a Tisza (Lajos-körút 33. számú) gyászházából a tragikus körülmények között váratlanul elhunyt dr. Ivánkovits Sándort. A temetésen impozánsan nyilvánult meg a társadalom részvéte a város egykori, nagyérdemű főügyésze iránt. A gyászház előtti tér és széles utvonala feketélt az emberektől. Megjelent a végtisztességen Kállay Albert v. b. t. t. nyugalmazott főispán, dr. Somogyi Szilveszter polgármester vezetésével a város tanácsa, dr. Rósa Izó, országgyűlési képviselő, a törvényhatósági bizottság nagyon sok tagja, Törös Sándor pénzügyigazgató, a szegedi közélet és társadalom még nagyon sok vezető embere. A gyászszertartást Várhelyi József, prépost-kanonok végezte fényes papi segédlettel. Az elhunytat a belvárosi római katolikus temetőben helyezték örök nyugalomra.

A nemzeti munkapárt, amelynek a néhai főügyész hithű tagja volt, a következő levelet intézte az özvegyhez:

Nagyságos Asszonyunk! A szegedi nemzeti munkapárt mélyszégyen részvétét fejezzük ki kedves férje váratlan elhalálozása alkalmából.

Ő volt a puritán állampolgár mintaképe! Éles eszű, hatalmas képzettségű jogász, aki városunk ügyeit és a közigazgatás rendjét ékesszólással és eredményesen megvédelmezte mindig a legnehezebb körülmények közt is.

Nagyságotok méltán siratják a legjobb férjnek és családapának, a rokonság koronájának kidültét: de mi, az ő politikai barátjai őszintén fáljaljuk pártunk végrehajtó bizottsága elnökének, a politikai elvszilárdság kipróbált bajnokának, az önzetlen közéleti férfinak elhunytát...

Engedjen a kegyes ég fájdalunkra vigasztalást és enyhítse bánatukat annak a tudata, hogy városunk közönsége résztvevő abban.

Mély tisztelettel Szegeden, 1917. április

Tömörkény István.*

Irta: Jászai Mari.

„Ne nézz, ne nézz hát vágyaid távolába
Egész világ nem a mi birtokunk.”

Csak ezzel az égi akkorddal merem megérinteni Tömörkényt. Nekem magamnak nincs szavam elég gyöngéd, nincs hangom elég harmonikus, amivel meg ne karcolnám az ő végtelenül finom művészetét.

Egy virágzó almafa: ugy-e, hogy ez már csak gyönyörű? De lehet-e annak a szépségét írni, vagy azt, hogy az miért olyan szép? Ilyen nekem Tömörkény. Mint egy tetőtől-talpig virágjában pompázó gyümölcsfa. Gyümölcsfát mondok, mert nevető virágai mögött nemes gyümölcs érik.

Amint könyvében olvasgatók, le-leeresztem azt két kezem közt az ölembe és felütöm a fejemet, mert eleven szellő csapja meg belőle az arcomat. Kézen fog és szellő-járta rétekre vezet.

Végtelen nyugalommal tölti meg a lel-

* Ezt a levelet, amely ragyog Tömörkény megértéséről és szeretetéről, 1902 február 15-én írta Jászai Mari Balla Jenőhöz, a Délmagyarország munkatársához.

kemet, mint a csillagos ég nézése, aztán ilyen formákat gondol megpihenő lelkem: Szegény emberek, hogy törtetünk a boldogság után, véren, becsületen és boldogságon keresztül gázolva és nem tanulunk a bölcséktől, ha még oly közel vannak is hozzánk, ha közöttünk élnek is, ha eleven példájukkal, ha eleven szavukkal tanítanak is bennünket a boldogságra, mint ime Tömörkény! (Mert ő úgy is él, ahogy beszél.) Miért nem járunk ő hozzás iskolába? Miért nem visszük nehéz küzdelmekben (oh, undok marakodásnak is nevezhetném) megszakgatott vérző sziveinket ez elé a szelid bölcs elé, azt mondván: Ime Uram, mivé tett az élet, fogj kézen és vezess el a te világodba, ahol a boldogság lakik, mert azok a lakói, akik kevéssel beérik. Mert nem-e az a legboldogabb ember, aki a legkevessebbel beéri?

Gyerünk Tömörkényhez, ő megtanít bennünket a gazdagságra is! Vagy nem gazdag-e az, aki még másnak is adhat? Az ő „főző”-embere, aki a Tisza ágyának a kövei közt, a tarisznyájából elővett három burgonyájából és egy félhagymából főzi meg a reggeli-

jét, nézzük csak, hogy milyen gazdag. Mert ime, meghágy a bögréje fenekén egy kicsit a „szagára” odaodalgott rongyos porontynak és elégedetten szemléli, amint az azt kanalazza. Meghiszem azt, hogy elégedetten! Vagy nem érez-e az a jótéyó egy fenséges ki-elégülést? Nem érz-e, hogy abban a pillanatban, amikor enni adott az éhezőnek, a Gondviselésé lett neki?

És gazdag az ő népének a lelke is. Öntudatosan nyugodt, öntudatlanul lovagias. Türelmes a hősiességig. Humorában szellemes és igazságos, szerencsétlenségében méltóságos.

Ha nem ilyen az ő népe valósággal, hanem csak ő látja ilyennek határtalan szeretetével, akkor Tömörkény a mi népünk Sophoclese, akinek egyetlen hibája — kritikusai szemében — szintén csak az, hogy olyanokul állította a maga kora elé az embereit, amilyeneknek „lenniük kellett volna.” Tömörkény is csak a szépet látja meg az ő forrón szeretett véreiben. És addig-addig fogja jónak festeni őket, addig-addig fogja felmágasztalni őket, míg végre megértik, hogy mi-